

Sygn. akt II K 472/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Kłek

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Grabowska

Prokurator Prok. Rej. w K.: J. D.

po rozpoznaniu w dniach: 11.05.2017r., 01.06.2017r., 29.06.2017r., 03.08.2017r. i 21.09.2017r. sprawy:

P. P.

s. J. i W. z domu N.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 31 grudnia 2015r. do 01 stycznia 2016r. w miejscowości P. gm. K. wykorzystując oryginalne klucze, w celu krótkotrwałego użycia dokonał zaboru pojazdu mechanicznego tj. samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 18 000 zł i porzucił go w stanie uszkodzonym, działając tym na szkodę R. W., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany,

tj. o przestępstwo określone w art.289§1 k.k. w zw. z art.289§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

I. oskarżonego P. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu z tą zmianą w opisie czynu, iż czyn został popełniony w nocy z 31.12.2015r. na 01.01.2016r. i za to z mocy art.289§1 k.k. w zw. z art.289§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. skazuje go, zaś na podstawie art.289§2 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art.46§1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. W. kwoty 8000 (osiem tysięcy) złotych,

III. na podstawie art.29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 roku Prawo o Adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. B. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu oraz kwotę 193,20 (sto dziewięćdziesiąt trzy 20/100) złotych tytułem podatku VAT od przyznanego wynagrodzenia,

IV. na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 472/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

P. P. (obecnie lat 27) na stałe zamieszkuje w miejscowości P. gm. K. . W tej samej miejscowości zamieszkuje R. W. (lat 36), znajomy P. P.. R. W. w okresie od kwietnia 2013 r. posiadał samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), koloru srebrnego. Wieczorem 31 grudnia 2015 r. około godziny 20-ej R. W. przyjechał tym samochodem pod swój dom, pojazd zaparkował przy posesji przed ogrodzeniem, po czym udał się domu, gdzie przybywał w nocy z 31 grudnia 2015 na 1 stycznia 2016 r. Kluczyki od samochodu pozostawił na stole w kuchni. Po północy R. W. zasnął, pozostawiającnie zamknięte na zamek drzwi wejściowe do domu.

Kiedy R. W. spał, P. P. po zabraniu oryginalnych kluczyków do samochodu z domu W., dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia stojącego przed posesją samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) należącego do R. W. a następnie udał się tym pojazdem w kierunku D., gdzie około godziny 2- 3 w nocy uderzył w ogrodzenie. W wyniku uderzenia w samochodzie wystrzeliły poduszki powietrzne z przodu, na miejscu kierowcy i pasażera. Na poduszce powietrznej kierowcy pozostały ślady biologiczne zawierające materiał genetyczny P. P..

Na skutek uderzenia w ogrodzenie w samochodzie marki A. (...) o nr rej. (...) należącym do R. W. został uszkodzony przód pojazdu, w tym zerwany zderzak przedni, wgięta pokrywa silnika, uszkodzone reflektory przednie, wgniecione przednie nadkole lewe i prawe. P. P. oddalił się z miejsca zdarzenia, porzucając samochód w stanie uszkodzonym.

W dniu 1 stycznia 2016 r. R. W. , po przebudzeniu, około godziny 9 - tej rano zauważył brak żywności pozostawionej w kuchni na stole i w lodówce (chleba, wędliny). Stwierdził też, że drzwi domu nie zostały przez niego zamknięte na klucz. Około godziny 19 -ej R. W. zorientował się, że przed domem nie ma jego samochodu, który pozostawił poprzedniego wieczoru przy posesji, natomiast po powrocie do domu stwierdził brak oryginalnego kluczyka do samochodu, który pozostawił na stole w kuchni. O kradzieży samochodu zawiadomił telefonicznie policję.

W związku z uszkodzeniami pojazdu A. (...) nr rej. (...) R. W. po zakończeniu spłaty kredytu zaciągniętego na zakup samochodu w maju 2016 r. oddał pojazd na złom (do demontażu) i wyrejestrował .

P. P. był uprzednio wielokrotnie karany sądownie w tym za przestępstwa przeciwko mieniu, odbywał też karę pozbawienia wolności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie :

- protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie k. 7-8,
- protokół oględzin k. 12-14
- opinia Laboratorium Kryminalistycznego KWP w O. k. 32-35
- dane osobopoznawcze k. 46,
- dane o karalności k. 239
- informacja z (...) w K. k. 57,
- informacja z (...) w K. k. 58,
- odpisy wyroków k. 61-66, 127-130
- dokumentacja medyczna 127-130
- opinia sądowo- psychiatryczna k. 143-146,
- dokumenty dotyczące zakupu i demontażu pojazdu przez pokrzywdzonego k. 167-178,
- informacja z policji k. 198,

- opinia biegłej K. P. k. 257-260

Oskarżony P. P. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 289§1 i 2 kk w zw. z art. 64§1 kk polegającego na tym, że w okresie od 31 grudnia 2015r. do 01 stycznia 2016r. w miejscowości P. gm. K. wykorzystując oryginalne klucze, w celu krótkotrwałego użycia dokonał zaboru pojazdu mechanicznego tj. samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 18 000 zł i porzucił go w stanie uszkodzonym, działając tym na szkodę R. W., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie P. P. podał w szczególności, iż w nocy kiedy doszło do uszkodzenia pojazdu, jechał razem z pokrzywdzonym R. W. do B. jako pasażer, siedział z przodu obok kierowcy. Samochodem kierował W., uderzyli w siatkę lub coś innego, po czym obaj poszli z miejsca zdarzenia, bo pokrzywdzony nie chciał mieć problemów. Wrócili pieszo do miejsca zamieszkania. Świadkiem, jak oskarżony wsiadał do samochodu pokrzywdzonego miał być J. S. (wyjaśnienia k. 148, 180v, 181)

Sąd zważył co następuje :

Wyjaśnienia oskarżonego P. P., w których nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu nie zasługują na wiarę jako sprzeczne ze zgromadzonymi w sprawie dowodami, w tym w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego oraz opinią z zakresu badań śladów biologicznych, które w powiązaniu ze sobą tworzą spójną i logiczną całość wskazującą na oskarżonego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości jako na sprawcę zarzucanego mu czynu.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż proces w niniejszej sprawie ma charakter poszlakowy, brak jest bowiem bezpośrednich dowodów winy oskarżonego – P. P. nie przyznał się do popełnienia przestępstwa, brak jest bezpośrednich świadków zdarzenia, nagrań czy innych dowodów wprost wskazujących na dokonanie przez oskarżonego zaboru pojazdu pokrzywdzonego w inkryminowanym okresie. Natomiast w sprawie istnieją dowody pośrednie (poszlaki) wskazujące na fakty poboczne dzięki, którym można wnioskować co do faktu głównego, którym jest ustalenie sprawcy przestępstwa. Takimi dowodami (poszlakami) są m.in. zabezpieczone na miejscu przestępstwa ślady biologiczne oskarżonego.

W niniejszej sprawie najistotniejszymi dowodami wskazującymi na sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu są zeznania pokrzywdzonego oraz opinia z zakresu badań śladów biologicznych (genetyki sądowej).

Pokrzywdzony R. W. w złożonych zeznaniach konsekwentnie wskazywał na oskarżonego jako możliwego sprawcę zdarzenia, podając okoliczności uzasadniające jego podejrzenia. Zeznania te są spójne, logiczne, pokrzywdzony w sposób wyczerpujący przedstawił okoliczności wnioskowania co do wskazania oskarżonego jako prawdopodobnego sprawcę przestępstwa, w tym fakt częstego przebywania oskarżonego w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego jak też odgrażanie się oskarżonego co do zniszczenia samochodu pokrzywdzonego w krótkim czasie przed zaistnieniem zaboru pojazdu. Przekonują też zeznania pokrzywdzonego co do okoliczności ujawnienia przez niego zaboru pojazdu dopiero w późnych godzinach popołudniowych 1 stycznia 2016 r., okoliczności te znajdują potwierdzenie w informacji z policji co do zgłoszenia przez pokrzywdzonego kradzieży pojazdu. Pokrzywdzony jednocześnie zaprzeczył okolicznościom podanym przez oskarżonego co do wspólnej jazdy samochodem A. (...) w noc sylwestrową (...), gdzie to pokrzywdzony miałby być kierowcą pojazdu i sprawcą stwierdzonych w pojeździe uszkodzeń, a twierdzenia te w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego brzmią spójnie i racjonalnie.

Wskazanie R. W. na oskarżonego jako sprawcę zaboru pojazdu jest zbieżne z wnioskami opinii z zakresu badań biologicznych wydanej na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej (k. 32-35), z których wynika, iż w próbkach – śladach pobranych z poduszki powietrznej kierowcy może znajdować się materiał genetyczny oskarżonego przy czym obliczona wartość dowodu została uznana za ekstremalnie mocną. Jednocześnie biegła z zakresu genetyki sądowej K. P. w opinii ustnej złożonej na rozprawie wskazała, iż w momencie uderzenia poduszki powietrznej największy

jest kontakt z głową, z twarzą osoby, która zostawia wówczas złuszczone naskórek, ślinę, wydzielinę z nosa, które są nośnikami materiału genetycznego. W momencie otarcia się odzieżą o poduszkę w czasie ewakuacji jest w dużo mniejszym stopniu możliwe pozostawienie materiału genetycznego.

Sąd podzielił opinię zakresu badań biologicznych biegłej K. P. tak pisemną jak i ustną w całości, uznając je za jasne, zrozumiałe, kompletne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania sposobu przeprowadzenia przez badań przez osoby uczestniczące w przeprowadzeniu ekspertyzy kryminalistycznej i wyciągniętych z nich wniosków. Opinia zawiera szczegółowe sprawozdanie z przeprowadzonych czynności badawczych tak w odniesieniu do materiału dowodowego jak i porównawczego, wraz z materiałem pogładowym jak też tabelaryczne zestawienie wyników, co umożliwia ocenę prawidłowości dokonywanych czynności i wyciągniętych przez biegłą wniosków. W ocenie Sądu sposób przeprowadzenia badań i wynikające z niego wnioski nie budzą zastrzeżeń pod kątem prawidłowości i przydatności do opiniowania w niniejszej sprawie. W świetle opinii ustnej złożonej przez biegłą na rozprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, iż badany materiał genetyczny został pobrany niewłaściwie czy też był niewłaściwie przechowywany. Uzyskane przez biegłą wyniki wskazywały, że materiał genetyczny był przechowywany prawidłowo i uzyskane wyniki kwalifikują się do interpretacji. W przeciwnym razie materiał nie byłby badany, tylko po opisaniu nieprawidłowości odesłany do zleceniodawcy. W niniejszej sprawie brak jest okoliczności, które wskazywałyby, że materiał genetyczny był przechowywany w niewłaściwych warunkach. Należy przy tym mieć na uwadze, iż jak wynika z protokołu oględzin pojazdu (k. 12-14) poduszki powietrzne zarówno kierowcy jak i pasażera zostały zabezpieczone poprzez ich wycięcie w całości i umieszczenie w papierowej kopercie, zaś pobrany z nich materiał biologiczny w tym oznaczony jako próbki 1 D i 1 E - jak wynika ze sprawozdania z badań - zostały pobrane już przez osoby uczestniczące w przeprowadzeniu ekspertyzy, a więc osoby dysponujące odpowiednią wiedzą fachową w tym zakresie, co dodatkowo przemawia za prawidłowością uzyskania wskazanego materiału biologicznego do badań. Z tych względów Sąd uznał opinię za rzetelną i fachową, zrozumiałą, pełną, zaś zawarte w niej wnioski za logicznie umotywowane i znajdujące oparcie w przeprowadzonych czynnościach badawczych.

Sąd oceniając wartość dowodową opinii z zakresu badań biologicznych miał na uwadze – co podkreśliła opiniująca biegła – iż w przypadku opinii genetycznych nie formułuje się opinii kategoriowych, operuje się obliczeniami statystycznymi, prawdopodobieństwem, bądź też ilorazem wiarygodności. Jak wynika z opinii pisemnej z próbek oznaczonych nr 1 D i 1 E pobranych z poduszki powietrznej kierowcy (ślad nr 2) wyizolowano mieszaniny DNA pochodzące od co najmniej dwóch osób. Jak wskazano w próbkach tych może znajdować się materiał genetyczny P. P., przy czym na podstawie analizy biostatystycznej przeprowadzonej dla próbki 1E stwierdzono, że około trzydzieści jeden milionów razy bardziej prawdopodobne jest, że w próbce tej znajduje się DNA P. P. i jednej nieznannej, niespokrewnionej osoby, niż że mieszanina ta składa się z DNA dwóch nieznanymi, niespokrewnionych osób. Obliczoną wartość dowodu $3,18 \times 10^7$ należy uznać za ekstremalnie mocną.

Oceniając wskazane powyżej dowody – spójne i logiczne zeznania pokrzywdzonego, składane konsekwentnie w toku całego postępowania i potwierdzone po części informacją z policji dotyczącą zgłoszenia zdarzenia (k. 198) oraz opinię z zakresu badań biologicznych (genetyki sądowej) stwierdzić należy, iż dowody te niezależnie od siebie wskazują na sprawstwo oskarżonego - wskazanie na P. P. przez pokrzywdzonego miało miejsce od razu po zdarzeniu, zaś opinia z zakresu badań biologicznych ujawniająca ślady DNA oskarżonego na poduszce powietrznej kierowcy została sporządzona we wrześniu 2016 r.

Podkreślić należy, iż przyjęta przez oskarżonego linia obrony nie została w żadnym stopniu potwierdzona. Jak wynika z zeznań M. S., jej syn J. S. nie przebywa w miejscu zamieszkania od 2009 r., co jest zbieżne z informacją policji co do poszukiwań świadka listem gończym w innej sprawie. Należy zatem wykluczyć, aby J. S. był obecny w noc sylwestrową (...) w P. i przebywał tam razem z oskarżonym.

Również za pozbawioną podstaw należy uznać hipotezę o naniesieniu śladów DNA oskarżonego na poduszkę kierowcy poprzez otarcie się o nią odzieżą podczas ewakuacji z samochodu z miejsca pasażera. Oskarżony w żadnym

momencie swoich wyjaśnień nie wskazał, aby opuszczał samochód pokrzywdzonego wychodząc z miejsca pasażera przez drzwi kierowcy, o takiej potrzebie ewakuacji z samochodu pokrzywdzonego nie można też wnioskować z innych dowodów w tym z protokołu oględzin pojazdu. Ponadto – co wskazała biegła na rozprawie - w momencie otarcia się odzieżą o wystrzeloną poduszkę podczas ewakuacji jest dużo mniejsze prawdopodobieństwo pozostawienia materiału genetycznego na poduszce niż kontakt z obnażonym ciałem osoby.

W ocenie Sądu, brak jest w niniejszej sprawie okoliczności świadczących, iż pokrzywdzony miałby bezpodstawnie obciążać oskarżonego i kierować w jego stronę fałszywe oskarżenia, chociażby w celu uzyskania korzyści majątkowej i odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Pokrzywdzony jest świadomy złej sytuacji materialnej oskarżonego i nikłych szans na uzyskanie naprawienia szkody. Ponadto jak wynika z jego zeznań, pokrzywdzony wcześniej był przyjaźnie nastawiony do oskarżonego, udzielał mu pomocy, ufał i przyjmował w swoim domu, zaś po zdarzeniu początkowo podejmował próby kontaktu z oskarżonym celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji.

W konsekwencji stwierdzić należy, iż zgromadzone w sprawie dowody pośrednie (zeznania pokrzywdzonego i opinia z zakresu badań biologicznych) i wynikające z nich fakty uboczne powiązane w łańcuch, tworzą spójną i logiczną całość wskazującą na oskarżonego jako na sprawcę zarzucanego mu czynu wykluczając jednocześnie inne możliwe wersje zdarzenia w tym wskazywane przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach.

Wobec powyższego wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że w nocy z 31.12.2015r. na 01.01.2016r. w miejscowości P. gm. K. wykorzystując oryginalne klucze, w celu krótkotrwałego użycia dokonał zaboru pojazdu mechanicznego tj. samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 18 000 zł i porzucił go w stanie uszkodzonym, działając tym na szkodę R. W., wyczerpał znamiona przestępstwa z 289§1 k.k. w zw. z art.289§2 k.k.

Przepis art. 289 § 1 kk określa odpowiedzialność sprawcy, który dokonuje zaboru w celu krótkotrwałego użycia cudzego pojazdu mechanicznego. Typ kwalifikowany określony w § 2 ma miejsce wówczas, jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 pokonuje zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, pojazd stanowi mienie znacznej wartości albo sprawca następnie porzuca pojazd w stanie uszkodzonym lub w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości. Przystępstwo w typie kwalifikowanym zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Zgodnie z utrwalonymi orzecznictwem sądowym przestępstwo z art. 289 § 1 kk zachodzi tylko wówczas, gdy celem zaboru pojazdu mechanicznego jest chwilowe jego użycie przez sprawcę; chodzi tu o użycie pojazdu zgodnie z jego przeznaczeniem, a więc do przejażdżki czy też do przeniesienia się z jednego miejsca na drugie. Choć element zaboru pojazdu jest istotnym elementem znamion ujętych w tym przepisie przestępstw, to w przeciwieństwie do odmian kradzieży, sprawca obejmuje pojazd we władanie tylko w celu uzyskania węższego z uprawnień władczych, jaką jest możliwość korzystania (używania) danej rzeczy, a więc sprawca działa w celu użycia a nie przywłaszczenia cudzej rzeczy. Zabór pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia zachodzi w sytuacji, gdy sprawcy nie przysługuje prawo do używania danego pojazdu, a mimo to odbywa nim przejazd bez zgody uprawnionej osoby. Istotą przestępstwa jest penalizacja działań podejmowanych rzeczywiście wbrew woli właściciela lub uprawnionego dysponenta pojazdu, a więc działanie w warunkach braku zgody na korzystanie z pojazdu.

W niniejszej sprawie ustalając, iż oskarżony dokonał zaboru pojazdu brak jest podstaw do ustalenia, iż towarzyszył mu inny zamiar niż zamiar krótkotrwałego użycia (przemieszczenia się tym pojazdem), żadne okoliczności nie wskazują, aby oskarżony dokonując zaboru pojazdu pokrzywdzonego działał z zamiarem jego przywłaszczenia. Nie budzi też wątpliwości – w świetle jasnych, spójnych i konsekwentnych zeznań pokrzywdzonego – iż oskarżony nie miał jego zgody na użycie pojazdu, w posiadanie kluczyków do samochodu wszedł również bez wiedzy i zgody pokrzywdzonego. Pokrzywdzony wiedział, że oskarżony nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami, a samochód stanowił dla pokrzywdzonego wartościowy przedmiot, był ponadto w dacie czynu przedmiotem zabezpieczenia kredytu udzielonego przez bank na zakup pojazdu.

Pozostawienie pojazdu w stanie uszkodzonym, jako jedna z okoliczności tworzących kwalifikowaną postać zaboru pojazdu, oznacza pozostawienie go po użyciu w stanie gorszym, niż w chwili dokonania zaboru, nawet jeżeli tym pojazdem nadal można jeździć. Do przyjęcia, że nastąpiło porzucenie pojazdu w stanie uszkodzonym nie jest istotna przyczyna uszkodzenia pojazdu, która może być zawiniona lub niezawiniona przez sprawcę.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż oskarżony po dokonaniu zaboru pojazdu pokrzywdzonego – bez jego wiedzy i zgody – w celu krótkotrwałego użycia po przejechaniu kilku kilometrów, uderzył samochodem w ogrodzenie powodując znaczne uszkodzenia przodu pojazdu (opisane w protokole oględzin) a następnie porzucił go w stanie uszkodzonym.

Wskazać należy, iż dla bytu przestępstwa zarzucanego oskarżonemu nie ma znaczenia wartość pojazdu pokrzywdzonego, istotnym jest natomiast spowodowanie istotnych uszkodzeń – co w sposób nie budzący wątpliwości wynika z protokołu oględzin pojazdu jak i zeznań pokrzywdzonego – a następnie porzucenie pojazdu w stanie uszkodzonym. Dodać należy, iż w okolicznościach niniejszej sprawy brak podstaw do przyjęcia, iż oskarżony działał z inną osobą.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jak wynika z opinii sądu – psychiatrycznej dotyczącej P. P. oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, nie zdradza cech upośledzenia umysłowego czy organicznych zaburzeń osobowości. Biegli rozpoznali u oskarżonego cechy osobowości dysocjalnej. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31§ 1 i 2 kk. Oskarżony jest zdolny do udziału w postępowaniu. Opinia ta jest pełna, została wydana po przeprowadzeniu niezbędnych badań oskarżonego, odpowiada zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego, stąd zasługuje na podzielenie.

Stopień zawinienia oskarżonego jest znaczny, oskarżony był już karany za podobne przestępstwa, stąd miał świadomość bezprawności i naganności swojego postępowania.

Oskarżony zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 k.k. – ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

Oskarżony wcześniej był karany m.in. wyrokami Sądu Rejonowego w Kętrzynie :

- z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie II K 88/09 za czyn z art. 289§2 kk na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 178 a§1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, postanowieniem z dnia 5 marca 2012 r. zarządzono wykonanie powyższej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 21.12.2008 r. do 22. 12. 2008 r. i w okresie od 30.11.2013 r. do 28.01. 2015 r.;

- z dnia 7 października 2011 r. w sprawie II K 762/10 za czyn z art. 279§1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 278§1i 3 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 18.03.2010 r. do 19.03.2010 r. i od 02.04.2012 r. do 31.05.2013 r.

- z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie II K 40/12 za czyn z art. 292 §1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywał w okresie od 31.05.2013 r. do 30.11.2013 r.

Sąd dokonując oceny prawnokarnej zachowania oskarżonego miał na uwadze zmianę ustawy karnej w okresie pomiędzy popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa a datą orzekania, a przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary przepisy obowiązujące w czasie orzekania, stwierdził, iż brak podstaw do uznania, iż przepisy obowiązujące poprzednio są względniejsze dla sprawcy (art. 4 §1 kk).

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające Sąd przyjął wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego jak też popełnienie czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd miał też na uwadze znaczny stopień uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonego i wynikającej stąd szkody. W ocenie Sądu brak jest podstaw do kwestionowania podanej przez pokrzywdzonego wartości pojazdu w czasie zdarzenia na kwotę 18 tysięcy złotych. Wartość ta została dostatecznie wykazana przez pokrzywdzonego przedstawionymi przez niego dokumentami dotyczącymi zakupu pojazdu. Przekonują również twierdzenia pokrzywdzonego co do przyczyn oddania pojazdu na złom z uwagi na jego stopień uszkodzenia i nieopłacalność naprawy, co potwierdza zaświadczenie o demontażu pojazdu jak też decyzja o wyrejestrowaniu (k. 169-170). W ocenie Sądu badanie wartości całości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego znacznie wpłynęłoby na przedłużenie postępowania karnego, natomiast żądana pierwotnie przez pokrzywdzonego kwota 8 000 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody zrekompensuje pokrzywdzonemu poniesioną szkodę w części, nie zamykając możliwości dochodzenia przez pokrzywdzonego roszczeń na drodze cywilnoprawnej. W ocenie Sądu oskarżony winien przynajmniej we wskazanej kwocie finansowo naprawić szkodę wynikłą z popełnionego przez niego przestępstwa.

Z uwagi na wskazane okoliczności obciążające jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności może wpłynąć wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżonego. Okoliczności te wskazują na brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, który jest sprawcą niepoprawnym, pomimo odbywania kar pozbawienia wolności za podobne czyny powraca do przestępstwa. Orzeczona kara jest zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i w sposób prawidłowy ukształtuje świadomość prawną społeczeństwa.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu Sąd orzekł w oparciu o powołane w wyroku przepisy prawa wraz z przepisami wykonawczymi.

Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, albowiem oskarżony nie pracuje, odbywa karę pozbawienia wolności, brak informacji o posiadanym przez niego majątku.